

i pro žalovaného příznivější, je na snadě, třebas to strany neuplatňovaly. Žalobce se bude moci s odbytným snadněji připravit na budoucí povolání a žalovaný bude ušetřen starosti o placení důchodu, který by snad byl povinen platiti po celý život poškozeného. O přiměřenosti odbytného nelze provésti důkaz, jak správně praví odvolací soud. Vyměřily-li je nižší soudy použitím § 273 c. ř. s. na 8.000 Kč, nelze je uznati za přemrštěné.

Čís. 9378.

Třebaže jest společnost s r. o. zapsána v Německu, jediným společníkem však jest Svaz Sovětských Socialistických Republik, jest k tomu, by byl zapsán v tuzemsku pobočný závod, třeba průkazu vzájemnosti se Svazem Sovětských Socialistických Republik.

Není přípustna firma německo-ruská společnost s r. o., je-li jediným společníkem Svaz Sovětských Socialistických Republik.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, R I 393/29.)

Rejstříkový soud uložil společnosti: »Derutra- Deutschrussische Lager und Transportgesellschaft m. b. H. v Hamburku«, by do čtyř neděl předložila doklad o vzájemnosti se Svazem Sovětských Socialistických Republik, poněvadž průkaz vzájemnosti s německým spolkovým státem Hamburg nestačí, ježto sice jest společnost zapsána v obchodním rejstříku úředního soudu v Hamburku, však z opovědi a z jejích příloh patrně, že jediným společníkem jest Svaz Sovětských Socialistických Republik, takže obchody ve skutečnosti provozuje a i zdejším tuzemským závodem má provozovati tento stát, pročež nutno zjistiti, zda dbá vzájemnosti. Při tom se již nyní připomíná, že firma, jak má býti zapsána, neodpovídá nyní pravdě (§ 5 zák. o společnostech s r. o.) pokud jest označována společnost ve firmě jako německo-ruská, ježto jediným společníkem jest nyní pouze SSSR. Rekursní soud nevyhověl rekursu. Důvody: Ke správným, stavu věci i zákonu hovícím důvodům napadeného usnesení, na které se stěžovatelka odkazuje, dodává se jen ještě toto: Podle opovědi a podle jejích příloh jest jediným majitelem veškerých kmenových vkladů a tudíž jediným společníkem Svaz Sovětských Republik, nejde tedy v pravdě o německo-ruskou společnost, nýbrž výhradně o ruskou společnost a náleží tedy ve skutečnosti tato společnost ke státu ruskému, byť i měla své sídlo v Hamburku. Jelikož ruský stát v tuzemsku má provozovati obchody tuzemským závodem, jest, hledíc k předpisu § 108 čís. 4 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. a § 33 obč. zák. nutno zjistiti, zda jest dbáno vzájemnosti a průkaz o tom musí podle § 22 min. nařízení ze dne 9. března 1863, čís. 27 ř. zák. podati opovídatelka. Právem proto požaduje napadené usnesení výkaz o vzájemnosti. Firma, jak má býti zapsána, neodpovídá za daných okolností pravdě, an jediným společníkem firmy jest ruský stát, neboť tu takto schází podklad k označení firmy jako německo-

ruské, na což právě rejstříkový soud upozorňuje s hlediska § 5 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmíněk § 16 nesp. říz.

Čís. 9379.

Nebylo-li usnesení předsedy senátu, jímž věc byla prohlášena za prázdniinovou, doručeno (v nesporném řízení) účastníkům, nešlo o zmatek, pak-li účastník podal rekurs již před vydáním usnesení předsedy senátu.

Byl-li nepominutelný dědic obdařen v poslední vůli jen odkazem a přihlásil-li se, popřev platnost závěti, k dědictví ze zákona výminečně, nevzdal se tím ještě, byv poukázán podle § 126 nesp. říz. na pořad práva, nároku na povinný díl a neztratil tím ani vlastnost nepominutelného dědice a jest i nadále oprávněn domáhati se oddělení jmění podle § 812 obč. zák. Dědic jest oprávněn odvrátiti oddělení jmění zajištěním navrhovatele. Povolené oddělení jmění jest zrušiti, byl-li věřitel uspokojen nebo zajištěn.

Doplňěk k rekursu jest (v nesporném řízení) nepřipustný.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, R I 751, 752/29.)

P o z ů s t a l o s t n í s o u d 1. poukázal přihlášeného dědice ze zákona Oskara P-a, by do 4 neděl podal žalobu na dědičku ze závěti Žofii P-ovou o neplatnost závěti ze dne 16. srpna 1919, jinak že bude pozůstalost projednána bez ohledu na jeho dědičkou přihlášku ze zákona na základě závěti, bude-li žaloba v čas podána a soudu to prokázáno, že se sečká s projednáním pozůstalosti do právoplatného rozhodnutí sporu; 2. povolil k návrhu Oskara P-a jako odkazovníka a nepominutelného dědice po výslechu dědičky ze závěti Žofie P-ové oddělení tuzemského jmění pozůstalostního (dědictví) od jmění dědičky Žofie P-ové podle § 812 obč. zák. D ů v o d y: ad 1. Vdova Žofie P-ová přihlásila se za dědičku ze závěti výminečně a byla tato přihláška přijata na soud dne 26. února 1929. K vyzvání oznámila podáním ze dne 14. června 1929 výslovně, že se přihlásila ze závěti ze dne 16. srpna 1919. Oskar P. přihlásil se za dědice ze zákona výminečně a byla i tato přihláška přijata na soud dne 23. dubna 1929 (§ 122 nesp. říz.). Oskar P. oznámil k vyzvání, že uznává pravost posledního pořízení ze dne 16. srpna 1919. Jest tedy pořízení to co do pravosti nepopřeno a bylo proto ve smyslu § 126 nesp. říz. poukázati Oskara P-a jako dědice přihlášeného ze zákona, by vystoupil jako žalobce proti dědičce ze závěti v náležitě firmě zřízené a co do pravosti nepopřené. ad 2. Podle § 812 obč. zák. jest povoliti oddělení dědictví od dědicova jmění, obává-li se věřitel pozůstalosti, odkazovník nebo nepominutelný dědic nebezpečí pro svůj nárok ze smísení pozůstalosti se jměním dědicovým. Jest nepochybně, i když se nepřihlíží k tomu, zda jest Oskar P. dědicem či spoludědicem, o čemž